

MARXIST - LENINIST

KONTAKTBULLETTIN FOR TELEMARSK SUF

Nr. 4

1969

Den faglige Landskonferansen i Trondheim viste at framgangen i det faglige arbeidet hadde hvert relativt stor i det siste året.

Faglig utvalg har sendt ut en studiesirkel som markere et nytt sprang framover i den faglige kampen, og for første gang begynner SUF som organisasjon å få en faglig praksis. Nylig ble det avvikla en faglig konferanse i Bergen (Vestlandskonfer.) hvor SUF spilte ei framtreddende rolle.

Kamerat Gj[redacted] er som var en av inledderne på konferansen, tar i denne bulletinen for seg den sosialdemokratiske linja i klasseorganisasjonen, og hva den har ført til for det arbeidende folk.

Men det skjer ting på den faglige fronten, opposisjon mot pampeveldet vokser seg stadig sterkere. Klassekampen skjerpes så vel i LO som på arbeidsplassene. Dette stiller store krav til den beviste delen av arbeiderklassen. Aksjoner må koordineres og ledes bevisst.

Vi står forran svære arbeidsoppgaver kontakten med folk på arbeidsplassene, må komme inn i mer faste former. Å utvikle denne kontakten vil bli et svært viktig arbeid i tida framover. I denne forbindelse ber vi laga om å studere det interne vedtaket fra konferansen i Trondheim nøye.

Vi må organisere et faglig kontaktnett i Telemark. Lokallaga må derfor så fort det er mulig sende fylkesstyret alle nødvendige opplysninger om de faglige kontaktene på de respektive steder.

2
Denne bulletinen er ikke annet enn et utvida innlednings-
foredrag som skulle vært holdt på en faglig Vestlandskon-
feranse 12 - 13 april d.å. Det ville være å håpe at kame-
ratene rundt om vil kunne bruke noen av opplysningene i
sitt faglige arbeid som er tatt med i innlegget.

På den nevnte Vestlandskonferansen som ble arrangert av
SUF, NKP og KU var det en 150 delegater fra hele vestlands-
område tilstede. Det var brei enighet om å søke å få i
stand en organisert opposisjon mot den politikken som LO-
ledelsen fører i dag. Det bør absolutt bli tatt inisiativet
til en liknende konferanse her i Telemark. Den progressive
delen av de fagorganiserte har alt for lenge gått rundt og
skriki i vært sitt lokale. Her må samling til om det skal
bli noe resultat.

Vestlandskonferansens hovedparole var:

"For en demokratisk fagbevegelse, for sosialisme."

Det gikk relativt greit å få utforma et opprop som tok til
orde for en del praktiske åtgjerder for å få gjenniført
medlemsdemokratiet i LO. Hvordan en skulle oppnå sosialisme
var det derimot ikke mulig å bli enige om. En revisjonis-
tisk fløy mente at det bare var å sette i gang innteresse-
kampen så satt vi med sosialismen i hendene en vakker dag.
En revolusjonær fløy med en representant fra Marxist - Leni-
nistane i Sverige i spissen mente at uten et revolusjonært
parti til å lede innteressekampen ville ikke målet, sosia-
lisme, kunne nås. Dette syntes da også helt klart.

I 1911 ble det satt i gang en fagopposisjon under ledelse
av Martin Trammøl. Da trammøllittene seira på kongressen i
1920 var de på tross av solide intensjoner like langt fra
å ha styrta kapitalismen som en prest er fra himmelen.
Her kan i dag ikke spores noen synlige resultater av tran-
møllittenes virksomhet. En av deres hovedparoler var 8 timers
dagen, i dag jobbes stadig 8,5 timers dag.

Fagbevegelsen alene vil ikke kunne ta makta i staten, innter-
essekampen som sådan har bare verdi i den utstrekning den
bringer klassemotseningene klarere fram i dagen. Den prole-
tariske revolusjon forutsetter at innteressemotsetningene
er mye klarere avdekket enn tilfelle er i dag, men misnøye
mot kapitalismen er i seg sjøl ingen ting verdt uten et
revolusjonært parti som kan lede misnøya over i revolusjon.

Beklageligvis kom for mye av debatten på vestlandskonferansen til å dreie seg om spørsmålet om nødvendigheten av et revolusjonært parti. Ikke fordi dette evne ikke er viktig å få utreda, men fordi det ble for lita tid til å utrede hvordan en skulle få organisert en opposisjon her og nå.

Det ville vært fordømt fint om arbeiderklassen ville studert sosialistisk teori og forstått nødvendigheten av å lære av den kampen andre har ført. Da ville jo folk hatt erkjennelse av at det er nødvendig med et revolusjonært parti. Men dette er jo bare ønsketenking og når nå folk ikke har studert Marxisme-Leninisme skal vi da ikke heller gjøre vårt til å få innteressekampen i gang. Jeg er overbevist om at folk vil forstå nødvendigheten av et revolusjonært parti under veis. Dette bør være vårt grunnlag for å bli med i en fagopposisjon. Og samtidig som vi stadig presiserer vårt syn bør det også gjøres klart at vi er de første til å revidere vårt syn på partiets rolle om innteressekampen går over i kam^p mot det kapitalistiske systemet helt av seg sjøl. Dette bør være, f.eks. SFres grunnlag for å drive en fagopposisjon sammen med oss SUF're.

Hvem har makta i Landsorganisasjonen-
medlemmene eller ledelsen?

LO's målsetting er som det fastslåes i formålsparagrafen, å bygge videre på den demokratiske samfunnsordning slik den har utvikla seg i Norge. Med dette målet for øye må fagbevegelsen komme til å knuse arbeiderklassens makt fulstendig og tilsløre utbygtinga inntil den skjære facismen tar over. Slik samfunnsutviklinga går i Norge konsentreres stadig mer kapital på færre hender, dette kan bekreftes av borgelig statistikk. I enhver stat hvor denne monopoliseringstendensen gjør seg gjeldene vil det bli nødvendig for staten å gripe inn på stadig flere felt om samfunnsmaskineriet skal fungere. Dette vil i realiteten si at næringslivet tilføres arbeidsfolks penger over statsbudsjettet. Når en nå har som målsetting å bygge videre ut den demokratiske samfunnsordninga må en nødvendigvis gå over i monopolkapitalens tjeneste, for å bidra til å fremme monopoliseringstendensen. Det er klart at kapitalkonsentrasjon fremmer kapitalinnteressenes stilling

4
vis a vis arbeidsfolk. Derfor gir LO's samarbeid med både NAF og staten seg mange og arbeiderfiendtlige utslag. Som vi skal komme tilbake til er da også opposisjonen mot klasse-samarbeidet stor.

Samarbeidet kommer klarest til uttrykk under de såkalte lønnsoppgjøra. Her legger LO opp til en fulstendig tannløs politikk som etterlater profitten hel og ubeskåret. Hensynet til helheten og samfunnsinteressene identifisert som kapitalinteressene kommer foran hensynet til LO's egne medlemmer. Derfor legges krava inn under ei såkalt realøkonomisk ramme, opptrekt av næringslivet og staten. Uttrykket realøkonomisk ramme kan best oversettes med det lønnstillegget som næringslivet kan innhente ved å høyne prisene uten at eksportindustrien rammes.

Arbeidstvist-loven er et annet eksempel på LO's tilknytning til staten. Etter arbeidstvistloven har riksmeklingsmannen rett til å gripe inn mot §§§ konflikter ved tvungen mekling. Han har også anledning til å koble avstemmin² over tarifforslag som kommer fram ved meklinga. På denne måten er arbeidsfolk fratatt enhver råderett over sin egen overenskomst, dette er i stedet blitt diktat fra Staten og næringslivet.

På tross av at voldgiftsloven blei fjerna i 1953 har staten rett til å gripe inn mot konflikter med lønnsnemnd. Forskjellen er bare at lønnsnemnda må vedtaes for vær gang. Også dette har LO-ledelsen gått med på i sitt voldsomme ansvar for den borgelige staten og næringslivets profitt. Lønnsnemnda var da også god å ha å gripe til for Arbeiderpartiet i dets regeringsperiode. Streikeretten, det eneste våpenet arbeiderklassen virkelig har er avskaffa, det er ikke for mye å hevde at arbeidernes lønninger fastsettes av staten.

Her forleden kunne en se et stort oppslag i Oslo avisa "Dagbladet" mot at Portugisiske arbeideres lønninger var blitt fastsatt av staten. Dagbladet kalte dette for facisme hvilket er riktig nok, men hvorfor er det samme Dagbladet først ute og roper på lønnsnemnd mot norske arbeidere. Facisme er kanskje et begrep hvis innhold varierer med vær og føreforhold.²

Når LO-ledelsen fører en slik politikk må det nødvendigvis bli en stor motsetning i mellom ledelsen og medlemsmassen.

Denne motsetningen er blitt særlig skarp etter siste lønnsoppgjør hvor LO-ledelsen gikk hen og anbefalte meklingsframlegg som innebar redusert levestandard for de fagorganiserte. Ved siste lønnsoppgjør fikk ikke de fagorganiserte det 25 øres tillegget som de skulle hatt da den røde streken ble pasert under oppgjøret. Kompensasjon for framtidig prisstigning skulle være 20 øre pr. 1. januar 1969 og dette tillegget var ~~spist~~ spist opp av prisstigninga i god tid før årsskiftet. Etter å ha fått dette tillegget får ikke de fagorganiserte noe tillegg før indeksen har stigi fem poeng fra den stillingen som var pr. 1. januar. Da skal ikke gies nye automatisk tillegg, men partene skal komme sammen til nye forhandlinger. Den oppskrytete arbeidstidsforkortelsen vedtok partene at skulle kompenseres ved hjelp av økt tempo, mere overtid og mer skiftsarbeid. NAF's betingelse for å gå med på arbeidstidsforkortelsen var da også at arbeiderverlovens bestemmelser om overtidarbeid skulle lempes.

Før i verden når fagbevegelsen gikk til et lønnsoppgjør var ~~Anders~~ å tilrive seg mest mulig av den merverdien som arbeiderne hadde skapt, men som kapitaleierne hadde stjålet.

Utgangspunktet for vår tids inntektsoppgjør er at arbeiderklassen disponerer en fast del av nasjonalproduktet, den såkalte kaka. Denne kaka er en fast komponent, overskuddets nåværende fordeling lar seg på en eller annen måte ikke forandre ellers er det en markedsmechanisme som kommer og skrur prisene i været. Dette til skade for eksportindustri og småsparere. Det gjelder å få fordelt de begrensede midlene som arbeiderklassen har til rådighet så rettferdig som mulig, derfor drives "solidarisk lønnspolitikk". Det lille tillegget som gies blir beregna etter lønnsomheten i de svake bedriftene i de vanskeligstilte næringene og det er ingen sak for NAF å dokumentere at et større tillegg vil resultere i konkurser. Slikt er jo ingen tjent med. Dette betyr en veldig profittsikring for sterke bedrifter, den samordna oppgjørsformen er monopolkapitalens beste støtte. På lengere sikt dyttes de svake bedriftene i grøfta ved at de profitabele konserna bruker sine midler til rasjonalisering og effektivisering, så noen virkelig støtte til svake bedrifter er de samordna oppgjøra ikke.

For arbeiderklassen fører den samordna oppgjørsformen kollektivt i retning av fattigkassa om en da ikke er heldig å tilhøre ei gruppe med god lønnsglidning eller en solid akkordtariff.

Når avstemminga så blir kobla slik at grupper som nyter godt av lønnsglidning og tariffer blir kobla sammen med grupper som er avhengige av å leve av den usle lønna som "partene" har forhandla seg fram til, da er det vondt å være fattig.

De fattige får på denne måten vedtatt sin overenskomst av grupper som overenskomsten omtrent ikke berører.

Slik kan faktisk de forskjellige grupper av fagorganiserte også få redusert sin kår hver sin gang.

Ved inntektsoppgjørest 1968 resulterte den kobla avstemminga i at Kjemisk forbund, Nærings og Nytelsesmiddels forbundet og Grafisk forbund fikk vedtatt sin nye overenskomst på tross av at det innen Nærings og Nytelse var hele 78% neistemmer. Det forbundet som vedtok deres nye overenskomst var hovedsaklig Bygningsarbeiderforbundet. Og hvorfor skulle ikke bygning stemme for, enkelte grupper innen bygg lå på denne tida hele 10 kr. over den timelønna det ble forhandla om.

Opposisjonen mot den oppgjørsformen jeg her har søkt å skissere er då også massiv og har feste helt opp i toppen på et par forbund. Ikke bare har misnøya bredt seg, fler og fler slutter å stå som medlemmer av fagorganisasjonen.

I forslagssamlinga til kongressen i mai d.å. er det en tyvetredve sider med forslag fra avdelinger og samorganisasjoner over hele landet som tar til orde for en ny og bedre oppgjørsform.

For forbundsvise oppgjør, separat avstemming foretatt på medlemsmøter, mot lønnsnemnd og samordning og for en finjustert helautomatisk indeksreguleringsbestemmelse.

På tross av oppslutninga om de ovennevnte punktene presterer Bygnings forbundsstyre og komme med følgende innstilling til kongressen.

1. Kongressen vil henstille til det kommende representantskap å søke løst de kommende tariffrevisjoner mest mulig samordna.

2. LO må kreve at en samordning av inntektsoppgjør også omfatter grupper og næringer utenfor LO.

Det bør av dette gå fram at forbundsledelsen langt fra er på linje med sine medlemmer i dette spørsmålet. Grafisk forbundsstyre og Nærings og nytelses forbundsstyre har på grunn av enda sterkere press fra medlemmene funnet å måtte gå inn for forbundsvise oppgjør. LO' sekretariatet har valgt å legge fram sitt syn på tariffpolitikken på kongressen og en behøver ikke være noe orakel for å forutse hvordan den innstillinga vil låte.

Et annet viktig punkt i forbindelse med lønnsoppgjør er den reinte tekniske organiseringa av avstemminga over tarifforslag slik det er fastlagt i LO's vedtekter § 15. Etter denne paragrafen har sekretariatet hele kontrollen over avstemminga slik at om avstemminga på tross av riksmeklingsmannens kobling skulle gi negativt resultat er den bare rådgivende for sekretariatet med mindre minst 2/3 av medlemmene har deltatt i avstemminga. Slik det nå er deltatt ikke 2/3 i avstemminga og den er således bare rådgivende for sekretariatet.

Min avdeling fremma forslag til kongressen om vedtektsendring for å få redusert sekretariatets makt på dette punktet, men heller ikke dette fant våre representanter i forbundsstyret å kunne innstille på.

Den før nevnte LO-kongressen er LO's høyeste myndighet og det eneste organ som kan forandre LO's vedtekter. Noe av det som ligger mest i veien for medlemmenes bestemmelsesrett i LO er at valgordninga til denne kongressen er så dypt udemokratisk. De folka som er på kongressen er på ingen måte representative for den javne fagorganisertes mening. Dette skinner da også gjennom når en ser forskjellen på de forslaga som blir fremma til kongressen og de vedtak som kongressen fatter.

Valgordninga bygger på at forbundssyrene har innstillingsrett og har den reelle avgjørelsen om hvem som skal representere forbundet på kongressen i sine hender. (Jeg vil i denne sammenheng vise til SUP's faglige studiesirkel som gir en god utgreiing om saken.) Bygnings landsmøte i 66 vedtok ei ny og demokratisk valgordning for valg av bygnings representanter til kongressen. Etter endel sabotasje fra forbundets side har sekretariatet nekta bygning å bruke den valgordninga som landsmøte vedtok. Sekretariatet hevder at om en skal kunne få forandre valgordninga må en ha dette igjennom på kongressen, men hvordan? En boykott av kongressen er den eneste løsningen, de som har makta vedtar ikke uten vidare å gi den fra seg ved å forandre valgordninga til kongressen.

I tråd med den solidaritetsfølelsen som våre fastlønna pamper gir seg til talsmenn for ved lønnsoppgjøra og som går ut på at alle skal være like fattige, fremma min avdeling forslag til kongressen om at de fastlønna LO tilitsmennenes lønn skulle ned på gjennomsnittet av den lønna deres medlemmer har.

I dag er det slik at representantskapet fastsetter tilitsmennenes

9
lønn dvs. at pampene fastsetter sin egen lønn, mens staten og kapitaleirene fastsetter medlemmenes. Hverken bygningsforbundsstyret eller sekretariatet fant å kunne anbefale vårt forslag. Her syntes en fulstendig mangel på logikk, det er den gamle historia fra "Kamerat Napoleon" alle skal ha det likt, men noen skal ha det likere enn andre. Jeg trur Lenin har sagt noe sånt som at om en skal kunne tenke som folket må en ha det som folket, her syntes imidlertid tanken på å få det som folket skremmende nok.

På bakgrunn av kjennsgjerninger som dette må en begynne å lure når den samme ledelsen i sin vervekampanje LO skolen 69 fremmer paroler som: "Form din framtid i LO" og "La ~~de~~ din mening bli LO'S". I stedet burde det ha hett: La LO'S mening bli din så er du sikra ei solid framtid som pamp". Ikke noe å si på at kampanjen kun har tilført min avdeling tre nye medlemmer mens vi på manuelt vis har verva 25 i samme tidsrom og for en brøkdel av utgiftene.

LO' ledelsen hadde da også ganske sikkert sine tvil om utfallet av vervekampanjen allerede under opplegget. Det er nok ikke for ingen ting at det i kanalisert spørsmålsform er fremma forslag om organisasjonsplikt i studieoppløggjet for vervekampanjen. Det henvises til demokratier som USA og Israel hvor tvungen organisasjonsplikt alt er gjennomført og med godt resultat. Hitler og Mussolini hadde også raffinerte metoder for å hindre arbeiderne fra å aksjonere, sosialdemokratiet er facistenes fremste støttespillere. "

Desverre har ikke bare den sosialdemokratiske ideologia gjennomsyra fagbevegelsens ledelse slik at lønnsoppgjøra er blitt redusert til dårlig redigerte skuespill og dertil kostbare. Sosialdemokratene i DNahar i tillegg sittit i dobbeltstillinger og bevilga seg de fagorganisertes streikekasse til å føre valgkam for å til å oppretteholde ukebladet "Aktuell". En streik i dag er derfor også økonomisk umulig, selv med utbetalinger på 100 kroner uka til familiefolk vil ikke streikekassa holde mer enn et par uker.

Når lønnskampen nå er blitt definitivt forlatt har fagbevegelsens mål blitt å drive samarbeid i stedet. Vi er blitt avhengige av smulene som faller fra de rikes bord og skal derfor gjøre vårt til at de rike får det så godt som mulig, dess mer vil det nemlig falle på oss. Det felles målet er

blitt å produsere mest mulig og billigst mulig. Dvs. med så lite arbeidstid som mulig. Dette ble sterkt presisert av partene i en felles uttalelse ved siste lønnsoppgjør, hvem det økte produksjonsresultatet skulle tilfalle så uttalelsen ingen ting om. Det måtte være underforstått at det skulle være arbeidsgiverne. Mulighet til å drive lønnskamp på hver enkelt bedrift for å få tak i det som måtte være av overskudd har arbeidsfolk ikke lov til etter avtaleverket og arbeidstvistloven. Det skal nemlig være fred i avtaleperioden. Den eneste muligheten en arbeider har til å få lønn som ligger over den tariffesta er at han står i en gunstig strategisk stilling ovenfor arbeidsgiveren. Etter som arbeidsledigheten øker blir det færre og færre som står i en slik stilling. Det kan nevnes at den rørleggergruppa som undertegnede er medlem av gjorde et framstøt for ei minstelønn på 13,50 pr. time. Før om åra har liknende krav bare blitt innfridd av rørlegger mesterne, nå fikk gruppa valget om den ville frafalle kravet eller ha en arbeidsrettsak. Kravet er frafalt, det er dyrt å tape i arbeidsretten.

Konklusjonen må være at arbeidsfolk ikke har noen mulighet innen vedtektenes ramme til å aksjonere for sinde krav.

I tillegg til det ordinære avtaleverket eller Aen har vi hovedavtalens del B. Her fastslåes hvordan demokratiet på arbeidsplassen skal fungere. Bedriftsdemokratiet fungerer etter denne dem-arbeidsavtalen ved hjelp av et beriftsutvalg. Dette hovedorganet har som sin fremste oppgave "å gjennom samarbeid virke for mest mulig effektiv produksjon og størst mulig trivsel for alle som arbeider i bedriften". Motsigelsen er åpenbar, trivslen fremmes ikke ved at man gjør arbeidsfolk om til maskiner det gjør derimot profitten og det er profittsikring som er bedriftdemokratiets oppgave. LO og Arbeiderpartiet snakker om å fremme menneskelige interesser i produksjonsprosessen, i samarbeidsavtalen heter det å arbeide for sunn og riktig rasjonalisering. Det menneskelige momentet kommer inn ved at folk blir så utslitte at de må invilges uførhetstrygd eller tidligpensjon helt fra 50 års alderen. På en bedrift ved navn Hydro på Herøya har man etter sigende gjennomført den mest avanserte samarbeidsordning som finnes i Nord Europa. For dem som får samarbeidet på kroppen betyr det høyere tempo og en utrygg arbeidsplass. Arbeidsstokken på Hydro er manipulert og tidligpensjonert ned med 1400 mann på to år. De som er igjen må gjøre arbeidet for de 1400 i tillegg til sitt gamle arbeid.

Produksjonen har økt ganske betydelig i samme to årsperiode. Misnøya begynner å også å bli ganske utbredt.

Mitt forbund, bygningsarbeiderforbundet har også pussa produktivitetsinstituttet på akkordttariffene. Problemet er bare at forbundsutsendingene ikke får noen appel når de er rundt på medlemsmøter og redegjør for den før nevnte samfunnsmessige og bedriftsmessige betydningen av å sette opp tempoet. Vi forstår godt at det ikke er til noe nytte for lavtlønnsgruppene at vi er utslitte i 30 års alderen i stedet for 50 års alderen slik det nå er tilfelle.

Ettersom maskinhjula nå begynner å gå fortene og fortene skulle det være et rimelig krav at den økte maskinkapasiteten måtte lette arbeidet for menneskene. Desverre er det slik innen et kapitalistisk system at alle tekniske forbedringer bare blir brukt til å fremme profitten. Således er da også den økte rasjonaliseringa blitt brukt til å gi arbeidsfolk sparken og til å sette de resterende arbeideres fart opp på maskinnivå.

Fagbevegelsens mottiltak mot ledighet som følge av sentralisering og rasjonalisering burde være krav om nedsatt arbeidstid, lavere pensjonsalder, lengere ferier og avspasering av overtid. Men disse krava kommer desverre i motsetning til kravet om økt profitt, og har en først bestemt seg for å vidreutvikle kapitalismen får en ofre seg for saken og handle deretter.

Fellesuttalelsen fra LO og NAF om at arbeidstidsforkortelsen ved fjorårets tariffoppgjør skulle kompenseres ved økt tempo, økt overtid og mere skifts arbeid er derfor mer i tråd med linja.

Herøya arbeiderforening som har merka overtidsøkinga direkte på kroppen med direkte ufysiske overtidskvoter, har fremma forslag til kongressen om at all overtid skal avspaseres. (Tas igjen ved tilsvarende fritid.) I tråd med linja fant ikke Kjemisk forbundstyre å kunne tilrå forslaget.

I bygningsfaget tvinger ikke entreprenørene engang å tidligpensjonere eller manipulere bort eldre, utslitte folk. Det er bare å sparke folk som ikke lenger greier å følge tempoet, noen sikker mot usakelig oppsigelse finnes ikke andre steder enn på papiret. Noen sikkerhet for arbeidsfolk finnes ikke innen et kapitalistisk system i det hele tatt uansett hvor godt avtaleverket måtte være. Noe vern mot kriser og arbeidsledighet kann heller ikke vedtas. Når det kommer til praksis nytter det lite å henvise til arbeider

vernlovens bestemmelser, det er bare et språk som blir forstatt og det er makt. Arbeiderbevegelsens eneste løsning er å nedsable det kapitalistiske systemet og overta makta for godt. Det finnes alt for mange eksempler på de seire og reformer som har blitt innhenta ved neste korsvei. Den progressive beskatningsordninga er det siste.

Skal arbeiderbevegelsen komme ut av den perspektivløse hengemyra den for tida befinner seg i må kontrollen rives ut av hendene på sosialdemokratiet. Sosialdemokratiet er den taktiske hovedfienden, uten at folk forstår at kampen mot statmakta vil vi ikke kunne vinne noen varig seier. Sosialdemokrater av forskjellige arter snakker om staten som om den skulle være et organ heva over klassene, satt til å skalte rett og vrangt i mellom menneskene. Etersom loven om den fallende profitttrate virkelig begynner å gi seg utslag vil nok sosialdemokratiske pamper bli sittende ganske ensomme med denne stots oppfatninga. Hvis vår bevegelse, SUF, innen overskuelig framtid makter å utvikle grunnstammen til et Marxist Leninistisk parti som kan lede folket i riktig retning, da skulle framtida se lys ut.

Per Gjøe [REDACTED].